

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 48/Mayıs 2020

Aşkolsun Size Çocuklar!

*Kapitalizmin Boyaları
Dökülüyor*

Gün 1 Mayıs

Gelecek Mutlak Sosyalizm

Yaşasın 1 Mayıs

1 Mayıs 2020'ye Doğru

2020 yılının 1 Mayıs'ına Covit-19 virüs salgınının bütün dünyayı sardığı ve derinden sarstığı bir ortamda ve aynı zamanda gittikçe hızlanan büyük bir ekonomik ve toplumsal kriz ortamında, kısacası tam bir kaos ortamında gidiyoruz. Özellikle işçi sınıfı ve bütün emekçiler, - çalışanları da, işsizleri de, işini yeni kaybetmiş olanları da, düzensiz işlerle kayıtsız olarak çalışıp ekmeğini gününbirlik kazananları da... çok zor durumdalar. Milyarlarca emekçi tam bir açlık-yoksulluk ve ölüm kalım koşullarında var olmaya çalışıyor.

Hiç kuşkusuz salgının yıkıcı, kahredici ve öldürücü etkilerini sınıf olarak en çok onlar hissediyorlar.

Tarihsel ömrünü çoktan tamamlamış ve fakat bizler örgütsüz olduğumuz için siyasi ömrünü sürdürmeye ve tarihten gün çılmaya devam eden burjuvazi ise bu salgın koşullarını bile ahlaksızca fırsata çevirme; örneğin bu suskunluk ortamında hiçbir engelle karşılaşmadan doğayı fütursuzca tahrip etme, işçileri işten atma veya birçok sektörde emekçileri evde çalıştırarak üretim giderlerini azaltma ve onları daha çok sömürme, en sıradan temizlik ürünleri ve temel gıda maddelerini tam bir karaborsacı utanmazlığı içinde ateş pahasına satma... gibi hesaplar ve uygulamalar içinde.

Görüldüğü gibi kapitalizm, yalnızca sağlığa zararlı değil, aynı zamanda kitlesel ölümlere yol açan bir virüs ve bütün virüsleri doğuran en tehlikeli virüstür. Doğayı tahrip ediyor, doğal dengeyi altüst ediyor, hayvanların yaşama alanlarını ve eko sistemi bozuyor.

Kısacası doğal yaşamı yok ediyor; ortak evimiz olan bu mavi gezegeni hem bizim, her diğer canlılar için cehenneme çeviriyor. Bütün insanlık, gezegenimizin bütün olanakları, bütün güzellikleri ve doğal yaşamın tüm çeşitliliği tam bir yok oluş tehlikesi ile karşı karşıya.

Artık insanlığa sunabileceği olumlu hiçbir şeyi kalmamış bu kahrolası burjuva özel mülkiyet sisteminin insanlığı ve dünyamızı bugün getirdiği yer, derin bir uçurumun kıyısı.

Kısacası hepimiz ve değerli olan her şey, dünya nüfusunun yüzde birini bile oluşturmayan bir avuç emperyalist-kapitalist haydutun çıkarları yüzünden şu anda çok büyük bir tehlike altında.

Kimden Neyi Bekliyoruz?

Dünya bir salgın hastalıkla karşı karşıya. Egemenler bu salgını saraylarında, köşklelerinde karşılarken, diğer taraftan işçilere “üretimi durduramayız o nedenle fabrikalarda çalışmaya devam etmelisiniz” diye çalışmaya zorlarken, sağlık emekçilerinin ve diğer emekçilerin olumsuz çalışma koşullarını göz ardı ederek, hastanelerde, iş yerlerinde çalışmaya zorluyor.

Bu zorlamayı ideolojik aygıtlarını kullanarak yapıyor ve “ Hepimiz aynı gemideyiz”, “Biz bize yeteriz” teraneleriyle, sınıfsal çelişkiyi gizlemeye çalışıyorlar. Dünyayı bir gemi olarak düşünürsek, burjuvalar bu geminin lüks kamaralarında yaşarken, işçi ve emekçiler ambarlarında yaşıyorlardı. Şimdi salgınla birlikte bizleri ambardan çıkartıp filikalara bindirdiler.

Feodalizmin bağrında büyüyen kapitalist üretim tarzı, işçi sınıfına emek gücünü istediği kapitaliste satma özgürlüğünü

‘büyük adamları’ “Yarın Her Şey Güzel olacak’ diyorlardı, bu günde aynı kifayetsizler, “Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak’ diyerek bir parmak bal misali masallarına devam ediyorlar. Tarihin dalgaları bazen

yumurta kabuklarını ve hatta gübre artıklarını bile üste çıkarabilir, bu artıkları elimizin tersiyle iterek, kızıl bayrak altında saf tutmalıyız. Bilim insanları dünyadaki olağanüstü durumun en az yıl sonuna kadar devam edeceğini belir-

ler yasaklanırken, işçilere ücretsiz izin dayatılarak, kriz sermaye açısından fırsata dönüştürülüyor. İşçi ve emekçilerin ekonomik mücadele örgütleri olan sendikalar bu durumu seyrediyor, bazıları

la ve nakit mevcudunun yüzde onunu aşmamak kaydıyla; Yurt içi ve yurt dışındaki doğal afet bölgelerine doğrudan veya yetkili makamlar aracılığıyla konut, eğitim ve sağlık tesisleri kurulması amacıyla kamu kurum ve kuruluşlarına, aynı ve nakdi yardımda bulunabilir.”der.

Görüldüğü gibi işçi ve emekçilerin birikmiş paraları, bir doğal afet durumunda, üyelerin dışında herkese aynı ve nakdi

yardım şeklinde dağıtılabiliyor. Yüzde onu 2-3 milyona denk geliyorsa en az kasada bu kadar nakit var demektir.

Yasada bir kısıtlama olmamasına rağmen işçi ve emekçiye neden aynı yardım yapılmıyor

seyretmekle kalmayıp düzenin çarkına su taşıyor. Devletin bağış kampanyasına Memur-Sen 2 milyon, Türk-İş 3 milyon bağış yapıyor. Toplanan bu paraların işçi ve emekçiye gitmediğini biliyoruz.

getirmişti. Emek gücünü satmamak gibi bir özgürlük, açlıktan ölmeyi gerektiriyordu. Pandemi’nin hüküm sürdüğü bu günlerde burjuvazi; işçiye, emekçiye ölümü sunuyor, ya evinde oturursun açlıktan ölürsün ya da çalışarak ölürsün, başka bir seçenek yok. Oysa daha bir yıl önce küçük burjuvazinin kifayetsiz

tırıyor. Türkiye’de 28 milyon çalışanın 16 milyonu hizmet sektöründe bulunuyor, işten çıkartmaların bugünden hizmet sektöründe daha fazla olacağı görülüyor. Burjuva devlet her zaman olduğu gibi bugün de sermaye birikim sürecini güvence altına almak adına bir dizi yasalar çıkartıyor. Pandemi sürecinde grev-

6354 sayılı sendikalar ve toplu iş sözleşmesi kanununun 26. Maddesi “Kuruluşlar elde ettikleri gelirleri üyeleri ve mensupları arasında dağıtmaz. Ancak sendikaların grev ve lokavt süresince tüzüklerine göre üyelerine yapacakları yardımlar hükmün dışındadır. Yasanın 28. Maddesi, kuruluşlar yönetim kurulu kararıyla

diye, sendika yönetimlerine soruyoruz. Bir şeylerin eskisi gibi olmamasını istiyorsak, eskinin değişimini egemenlerden beklemek büyük bir yanılgı olur.

Tarihin bir anında, komünist bir işçinin söylediği gibi “ onlar ancak ölü bir komünistin cenaze masraflarını karşılar-ken cömert olurlar”

birinci sayfadan devam

Öte yandan insanlık tarihinden biliyoruz ki; her kaos ortamı, ko-yulaşan her zifiri karanlık; evet, bir yanıla tam bir çöküş ve yok oluş tehlikesini gündeme taşır kuşkusuz; fakat bu derin krizler bir başka yanıla ve aynı zaman-da bir yeniden doğuşun, bir şafak vaktinin, yani devrimci bir dal-ganın şahlanması müjdecisi de olabilir.

Böylesi çetin koşullar, insanlık tarihinde çoğu zaman, ezilenle-rin topyekun bir ayağa kalkışın-nın, büyük bir kararlılıkla kendi kaderine el koyuşunun, radikal bir dönüşümün; yani siyasal ve toplumsal bir devrimin müjdecisi olabilmektedir. İş başa düşünce ve yiğit ve akıllı başı çekenlere kavuşunca ezilen yığınlar; tıpkı 1789 Fransız İhtilali'ndeki gibi, tıpkı 1917 Bolşevik Devrimi'nde olduğu gibi, tıpkı İkinci Emperyalist Paylaşım savaşının sonunda faşizmin belinin kırılıp ezilişi ve yeryüzünün üçte birini kaplayan sosyalist sistemin doğuşu gibi ve tıpkı Çin, Küba, Vietnam...vb. ulusal kurtuluş devrimlerinin za-ferle sonuçlanması gibi.

Özetle şunu belirtmek istiyoruz ki, büyük insanlık bugünkü ka-ranlık, karmaşık ve çok zor ko-şulları geride bırakıp topyekün bir kurtuluşa yelken açabilir. Re-el-fiili bir örgütlü güce dönüştü-ğünde bunu gerçekleştirecek mu-azzam bir potansiyel (gizil) bir güç vardır. Dünya proletaryası ve tüm emekçilerin, bütün insanlı-ğın ve doğal yaşamın topyekün kurtuluşu hem teorik hem pratik olarak olanaklıdır.

Ne var ki gizil (potansiyel) -adı üstünde- gizli bir güçtür; reel-fi-i-li bir güç değildir. Dünya nüfusu-nun yüzde 99'unu oluşturanların sahip olduğu bu muazzam güç, bugün yeterince örgütlü değildir ve örgütlü olanları ise güçsüz, da-ğınık ve genel olarak sınıftan uzaktadır. Ve ne yazık ki yalnızca örgütsüz olanlar değil, örgütlü olanların çoğu da kafa karışıklığı ve ideolojik savrulma içindedir-ler. En acısı ise bu savrulmada düzen içi solculuğun zehirli ide-olojik etkisinin önemli bir payı vardır. Bütün bunlar; sosyalist

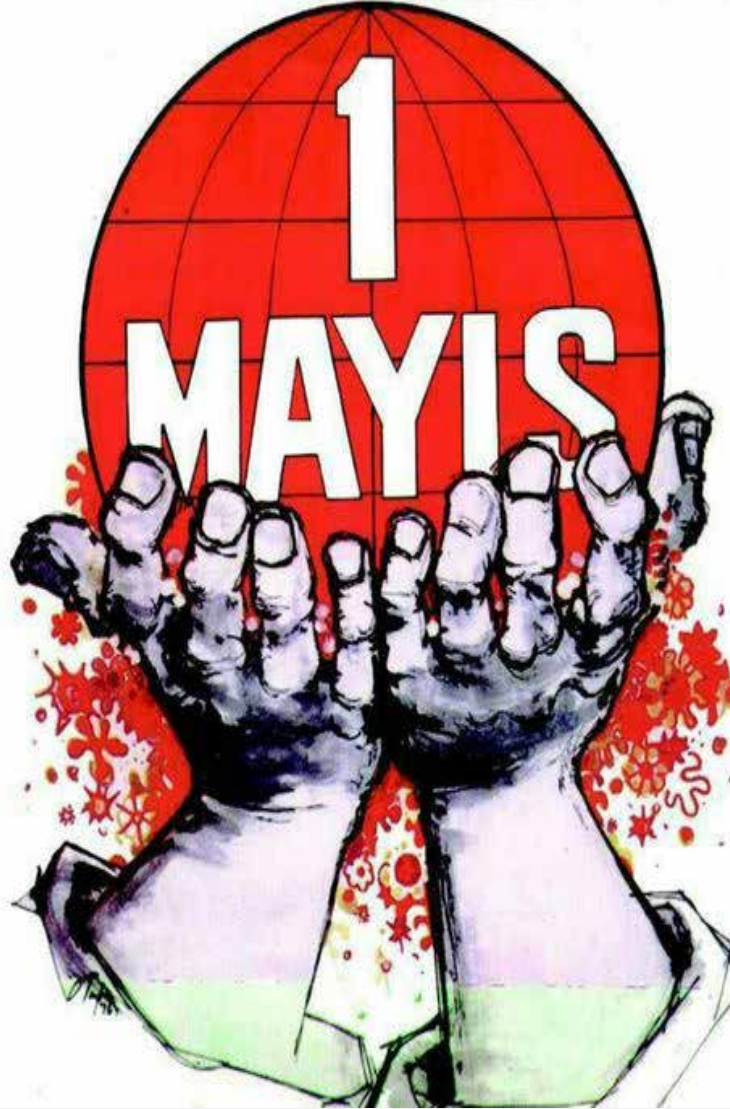
arayış içine olan işçi ve emekçi-lerin, aydınlar ve gençlerin, bu-gün olan biteni, göçüp gitmekte ve gelmekte olanı, bu durumu yapılması gerekenleri dupduru bir bilinçle kavrayabilmelerini zorlaştırmaktadır.

Oysa bugün, işçi ve emekçiler, gençler ve aydınlar kapitalizmi en yoğun biçimde sorgulamaya başlamışlardır.

Sosyalizmin moral ve entelek-tüel üstünlüğü tekrar yükselişe geçmiştir. İtalya'ya gelen Kübalı

başa düşünce daha ilk andan iti-baren kendi başlarının çaresine bakmak üzere aralarında daya-nışma ağları geliştirmeye başla-mışlardır.

Çünkü ne denli güçlü olursa ol-sun burjuva devletin yaşatmakta, korumakta çok isteksiz, hantal ve beceriksiz; sömürmekte ve öldür-mekte çok becerikli ve deneyimli olduğunu, kendi özdeneyimle-riyle görmekte veya en azından bunu sezmektedirler. İşte bu ne-denledir ki müthiş bir sorgulama

doktorların büyük bir içtenlikle “Elbette biz de korkuyoruz ama, bu bir devrimci görevdir.” deme-lerinin bu kadar yankılanması; Küba'da 1 dolara alınabilen bir kanser ilacının Türkiye'de 4000 dolara satılmış olması haberinin uyandırdığı tepki, başka türlü na-sıl açıklanabilir ki!

Bugün yeni olan ve umutları ye-şerten şey bu değişimdir: Dünya-nın dört bir yanında hangi görüş ve inançtan veya hangi bilinç dü-zeyinde olurlarsa olsunlar; en sı-radan insan bile yaşananları anla-maya, nedenlerini sorgulamaya, sorular sormaya, çareler aramaya ve düşünmeye başlamışlardır. İş

başlamıştır: “Böyle yaşamak ve böyle yönetilmek zorunda mıyız? Başka türlü bir yaşam mümkün değil mi? Bu bir avuç emperyalist- kapitalist haydutun kölesi olarak yaşamak bizler için bir ka-der mi?

Onların hizmetinde olan bu çap-sız, birikimsiz, zalim ve demagog siyasetçilerin yalanların, içi boş vaatler ve bizlere pazarladıkları hayallerin karın doyurmadığını hala anlayamıyor muyuz? Bizi aydınlatacak, yol gösterecek ev-latlarımız nerede? Bütün salgın, deprem, savaş gibi felaketlerin yol açtığı acılar ve ölümler niye en çok biz yoksulların payına dü-şer?”

Böylesi sorgulamaların ortaya çıktığı dönemler, devrimcile-rin gayretlerini yüz kat daha artırmaları gereken dönemler-dir. Burjuvazinin yönetmekte zorlandığı, siyaseti birikimsiz ve demagog zorbalara teslim ettiği öylesi dönemler, aynı za-manda devrimcilere çok zengin örgütlenme-örgütlenme, aydın-lanma-aydınlatma ve yekini-p yeniden ayağa kalkma olanak-ları ve fırsatları yaratmaktadır.

Ekonomik, siyasal ve toplum-sal krizin iç içe geçip düğüm-lendiği bu dönemler, devrim ve karşı devrim diyalektiğinin hız-la işlediği dönemlerdir.

Kriz dönemlerinde emekçiler kendi öz deneyimleriyle, daha önceki siyasal durgunluk dö-nemlerinde yıllar ve 10 yıllar içinde kazanamadıkları deneyi ve bilinç sıçramasını -hele bir de örgütlü olarak mücadeleye girerlerse- haftalar ve günler içinde kazanabilirler. Bu ortam, krizden devrim yoluyla çıkışı ve karşı devrim kalkışmalarını ezebilmeyi olanaklı kılar.

O halde böylesi zamanlar dev-rimcilerin gerçekten devrimci, komünistlerin gerçekten komü-nist, devrimci örgütlerin ger-çekten devrimciler örgütü ol-duklarını fiiliyatta da gösterme zamanlarıdır.

Ve gerçek devrimcilerin, çok iyi bildiği gibi; her zaman, ama özellikle de böylesi çok yönlü kriz dönemlerinde iki temel gö-revleri vardır:

1- Örgütlenme (yani kendile-rini, işçi ve emekçileri örgütle-me) görevi,

2- Aydınlatma (yani devrimci teori silahını kuşanarak etkili bir devrimci propaganda ve aji-tasyon) görevi.

Huzursuzluk, çaresizlik ve çö-züm arayışlarını umuda dönüştürmenin; emekçi yığınların muazzam potansiyel gücünü reel devrimci bir güç olarak örgütlemenin, yani tarihin nesnesi olmaktan çıkıp tarihin devrimci-dönüştürücü öznesi olmak üzere ayağa kalkmanın tam zamanıdır.

COVID-19'la Derinleşen Kriz ve Etkileri

2019'un son aylarında Çin'de başlayan ve tüm dünyaya yayılan salgın, bireysel ve toplumsal boyutta birçok değişikliğe gebe bir dönemde olduğumuzu gösteriyor. Açıkça belirtmek gerekir ki bu salgından önce de dünya mükemmel bir yer değildi. Kapitalizm, zaten bir krizin içerisindeydi. Salgından önceki gündemi anımsadığımızda, önümüze dünyanın her yerinde başlayan isyanlar, Türkiye'nin de Suriye üzerinden dâhil olduğu paylaşım savaşı ve sürekli artan işsizlik istatistikleri çıkıyor. Salgın ise eşitsizliği tüm boyutlarıyla önümüze serdi. Evlerinde lüks içerisinde yaşamlarını sürdürüp keyiflerine bakan zenginler ile her gün bin bir korkuyla işe gitmek zorunda kalan ya da işinden atılan, ücretsiz izin adı altında maaşına el konulan insanlar arasındaki derin uçurumu gözler önüne serdi bu salgın. Ve bu salgınla kapanılan işyerleri, hiçbir geliri kalmayan ve dolayısıyla sistem için artık tüketemeyen insanlar, krizin derinleşmesine sebep oldu diyebiliriz.

Krizin derinleşmesi muhalif çevrelerde, yeni bir dünya düzeninin kurulacağı algısını beslemektedir. Bu bakış açısına sahip kimselerin, kendileri yerine Korona'yı devrimin öznesi olarak konumlandığını düşünebiliriz. Salgından önce başlamış ve salgın sırasında derinleşmiş bu kriz, devrim için bir fırsattır fakat kapitalizm için de bir fırsattır. Bu noktada kapitalist sistemin varlığının kaçınılmaz bir boyutu olan krizleri, kapitalizmin bu krizlere neden girdiği ve nasıl çıkıp da varlığını devam ettirdiğini incelemek önemlidir.

Bu konu, bu yazının konusu olamayacak kadar geniş fakat tarihi üstünkörü incelersek kapitalizmin bu krizlerden kendini yenileyerek çıktığını görürüz. Kriz dönemlerinde emekçi sınıfın artan tepkisine ve isyanlarına paralel olarak kapitalizm de yumuşak ve liberal yüzünü sert bir faşizme doğru evriltir. Darbeler patlak

verir, sıkı denetim ve gözetim mekanizmaları işlemeye başlar. Halk milliyetçilik-ırkçılık- ve dindarlık politikalarıyla durmadan beslenir. Var olan durumlardan bireysel çabalarla da çıkmanın mümkün olmadığı bu dönemlerde, eğer

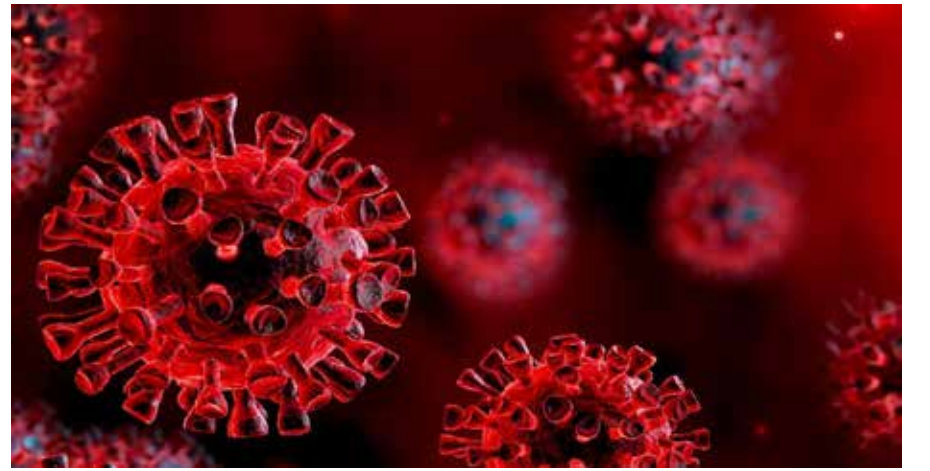

emekçi sınıfı örgütlü değilse, din ve milliyetçilik ile beslenen politikalara tutunmak ve bunları muhafazakârlık duygularıyla sürdürmek davranışı ortaya çıkar. Bu politikaların temsilcisi olan liderleri dünya sahnesinde görmeye başlarız.

Kapitalizm önceki krizlerden milyonlarca insanı etkileyen savaşlarla ve daha da görünmez bir biçimde işleyen mekanizmasını geliştirerek çıkmayı başardı. Fark etmişsinizdir ki salgından önce başlayan ve salgınla birlikte derinleşen son krizde de benzer durumlara, tüm dünyada tanık oluyoruz. Bu son krizden de, eğer Sovyetler Birliği'nin kurulmasında olduğu gibi bir atak gelmez ise, yine milyonlarca insanı etkileyerek ve ölmesine sebep olarak, sermayeye ve sahiplerine hiç zarar gelmeden, mekanizmasını daha derinden işleyen bir boyutta var ederek çıkması olasıdır. Salgının kontrol altına alınması ve insanların güvenliğinin sağlanması adına uygulamaya konan gözetim ve denetim araçlarının, bu durumun bir göstergesi olduğunu görmek gerek. Örneğin salgın süresince Çin'de başlayan uygulamalardan bir tanesi hasta takibi için kullanılan dijital uygulamalardır. Bu uygulama sayesinde Covid-19 pozitif olan vatandaşların telefonlarına indirdikleri uygulamayla ne zaman nereye

gittikleri, insanların etrafında Covid-19 pozitif olan hasta olup olmadığı anlaşılmaktadır. Alışveriş merkezlerinde, işyerlerinde metro ve otobüs gibi kamusal alanlarda kullanılmak üzere geliştirilen bu uygulamayla, insanlar say-

dığımız alanlara girerken telefonlarını okutuyor ve yeşil kod çıkarsa belirti ya da hastalığın kendisini taşımadıkları için giriş yapabiliyorlar. Bu süreçte salgının yayılmasını engellemek için geliştirildiği söylenen bu uygulamalar tüm dünyada bir model olarak alınıyor ve Türkiye'de de olduğu gibi işletilmeye başlanıyor. Normal şartlarda asla kabul etmeyeceğimiz bu gözetim ve denetim uygulamaları, bu kriz anlarında 'güvenliğimiz' öne sürülerek ve bizim rızamızla uygulamaya konuyor. Kişisel bilgilerimiz,

davranışlarımız, konumlarımız ve bize dair diğer birçok veri toplanarak kullanılıyor. Salgın atlatıldıktan sonra da bu uygulamaların kalkacağına garantisi yoktur aksine sistemin devamlılığını ve insanların denetimini sağlamak için muhtemelen kullanılmaya devam edecektir.

Sonuç olarak, insanlığa ve tüm canlı dünyaya karşı savaş açan, bu kapitalist sistemin ta kendisidir aslında. Virüsün bu şekilde evrimleşmesi ve insanlarda bir hastalık olarak ortaya çıkmasının en büyük sebebi canlılara doğal yaşam alanı kalmamasıdır. İnşaatlar ve doymak bilmeyen 'büyüme-genişleme' hırsıyla bu kadar dip dibe gelen insan ve hayvan yaşam alanları arasında, bu geçişin olması kaçınılmazdı. Bu hastalığın bir salgın haline dönüşmesinde ise son on yılda artan turizm ve 'dünyayı gezme, özgür olma' sloganlarının birer tüketim nesnesi haline dönüşmüş olmasının, küresel dünyada 'mesafe' kavramının pratikte geçersiz olmasının etkisi de göz ardı edilmemelidir. 'Covid-19 salgınının tüm insanoğluna karşı açılmış bir savaş olduğu' söylemleri hepimizin bu virüs karşısında eşit ve aynı gemide olduğumuz yanılsamasını oluşturuyor. Aynı gemide değiliz. Bu cümleler var olan eşitsizlikleri görünmez kılıp, aslolan savaşın taraflarını görmemize engel olma çabasıdır.

Aslolan savaş sermaye sahipleri ve onların servetlerine servet katmak için ölümüne çalıştırılan işçi sınıfı arasındadır. Bu salgının bilinen tüm

etkilerine ve yarattığı tahribata karşın işçi sınıfının çalıştırılmaya devam etmek zorunda bırakılması bunu açıkça gösteriyor. Bu krizden 'güvenli' bir şekilde çıkmamızın tek yolu yeni dayanışma olanakları geliştirmemiz ve aramıza çekilen bu mesafelerden, yeni temas yolları üretmemizdir.

Salgın ve Burjuvazi

Salgın döneminde en gelişmiş ülkelerde, en fazla can kaybı yaşanıyor. Onlarda sayılar tam olarak bildiriliyor, diğer ülkelerde öyle değil denilse de, belirli bir hata payıyla bu böyle. Gölgesini satmadığı ağacı kesmekle meşhur olan kapitalist sistemden başkada ne beklenir ki? İster gelişmiş ister gelişmemiş olsunlar, gelişmişlikleri kendilerine! Varsıllar için gelişimle gelişmemişliğin bir farkı yok. Çünkü onlar zaten istediklerine ulaşabiliyorlar.

Ölüm oranının fazla olduğu ülkelerin tamamında ölenler ya göçmenler, ya azınlıklar, ya da yaşlılar! Hani beş yıldızlı otellerde yaşıyorlardı yaşlılarını da, her yıl turist olarak geziyorlardı, dünyayı köşe bucak? Şimdi beş yıldızlı yaşlı barınma evlerinden müdahale edilmemiş ölümler çıkıyor! Eğer gerçekten yaşlılar ölüyorsa, İngiliz Kraliyet ailesinin tamamı yaşlı, onlar niye ölmüyor?

dı mı onu zaman gösterecek, ama anlaşılabilir seçenekler üretilir. Belki ağızlara bir parmak bal çalarak sıkıntıları ötelemek isteyecekler, belki de dünyaları başıma yıkararak. Başka çözümler üretecekler mutlaka, ama o çözümler çözümsüzlükleri peşinden sürükleyenlerden olacak. Pahtlar, birliktelikler, yardım kuruluşları veya iyilik örgütleri oluşturacaklar, dünya savaşları arkasından gelenler gibi belki? Belki

bitince eskisinden daha güçlü olma hakları ise patronlara kaldı! Bü güne razı olundukça, yarınlara ipotek altına alınmaya çalışılıyor, kazanılmış hakların hepsi tırpanlanarak! Kimin ölüp, kimin kaldığını bile bilemiyoruz! Virüsten kaçıp evlere sığınanlar neler yapıyor açlık ve yoksulluktan bilen var mı?

Oluşan farkındalıkların işe yaraması için, çözümsüzlük üreten çözümlere karşı çık-

Açlıktan kıvrılan Afrika ülkelerinin diktatörleri, gelişmiş ülkenin varsıllarından kötü koşullarda yaşamıyorlar ki! Kapitalist sistemde, ne kadar fazla kazanılabiliyor ve ne kadar yosulla varsılın arasında fark oluşturulabiliyorsa, gelişmişlik odur! Virüs öncesi, ABD başta olmak üzere, dünyanın en gelişmiş kapitalist ülkeleri

örnek gösterilerek; kişi başına düşen ulusal gelirler dillendiriliyor, işsizlik ödenekleri örnekleniyor, işçi ücretlerinin ne kadar ilerilerde olduğu anlatılıp, güzellmeler yapılıyordu! Bu salgın, bu safsatalara öyle bir tokat indirdi ki, bir daha bunları dillendirmek zor olacak. Olsa bile inananlar en azından azalmış olacak! Bin EURO veya dolar yoksulluk ödeneği verilen insanın korona tedavisi onbinlerle ifade ediliyorsa, sağlığa ulaşamayanlar ölür! Bu da gelişmişliğin faturası!

Yoksul ülkelerde sokakta açlıktan ölünür, gelişmişlerde ise sağlığa ulaşmadan! Gelişmişlerin ve yerel işbirlikçilerinin iki kez sömürmeleriyle gelişmemiş ülkelerde her zaman ölünür; gelişmişlerde ise kriz ve salgınların faturasını ödemek için ölünür!

Köşe bucak gezmeye gelenler iki kez sömürülen ülkelerin onlara göre ucuzluğundan kaynaklanıyordu; ölümler ise sigorta şirketlerine el ovuşturmalar sağlıyor! Aldığı bin EURO buralara gelince yetiyor belki gelişmiş ülkenin yaşlılarına ama on binleri tutan sağlık harcamalarına yetmiyor işte. Yetse bile önce sistemin işine yarayacaklar yaşıatılıyor; ülkeleri sahiplenmiş kapitalist barbarlara bir şeycikler olmuyor zaten! Göçmenler ve azınlıklar korkarak sinseler iyi, virüsten ölseler daha iyi!

Dünyanın her yerinde kapitalist barbarlığın, virüs sayesinde ne kadar ölümcül olduğu tam olarak anlaşıl-

de adlarını yenileyerek yeni seçenekler üretecekler, seçenek olmayan! Hepsini lav edip bundan sonra böyle, yaşam hakkı neyinize yetmiyor, bak ölümlü salgınlar var demeyecekleri ne malum... İşçi sınıfı ve dünya yoksullarına!

Bizde de salgın güle oynaya karşılandı! Yalandan dökülen göz yaşlarına aldırmasın kimse! Çalışıp az kazanma, işten çıkınca hiç bir şey istememe, haddini bilme, elektrik-yakıt ve su faturaları ödeme, evde kal denilene evde kalma ama çalışın denilene çalışma, sabretme ve bekleme faturaları yoksullara ve işçilere kaldı; az harcayıp en az eskisi gibi kazanma, hiç bir lüksten vazgeçmeme, lükslere harcanan paraları biriktirme, salgın

mak lazım. Onların örgütlerini ve sözde iyilik kurumlarını ele alarak güzellmeler yapanlardan uzak durmak lazım. Herkesi kendi sınıfının çıkarları doğrultusunda örgütlemeye çalışıp, gereğini yapmak lazım. Yine hazırlıksız yakalandık kolaycılığın ziyade, bir yerlerden başlamak lazım.

Çünkü görülen berbatlıkların geleceğe ışık tutabilmesi için, o berbatlıkları hep bir ağızdan söylemek lazım. Onun içinde İşçi sınıfının kendi örgütüne kavuşması lazım. Kurtuluş, burjuvazinin tek rakibi olan işçi sınıfının düzenini kurmakla mümkün olacaktır; başkası bize zaman kaybettirdiği gibi yok olmaya sürüklemekten başka işe yaramıyor, yaramayacaktır!

Evet... Hiç Birşey Eskisi Gibi Olmayacak!

Kapitalizmin 2008 yılında girdiği ekonomik kriz gittikçe derinleşti. Ekonomik krizden bir türlü çıkamayan sistem, zaman zaman bölgesel savaşlarla kurtulmaya çalışsa da bunu başaramadı. Ekonomik krizin ticaret savaşlarına dönüştüğü günümüzde, hego-

ret yapmak için binlerce insanın giriş çıkış yaptığı bu ülkenin virüsü yayması da o kadar kolaydır, Peki bunun böyle olduğunu bilenler nasıl oluyor da önlem almıyorlar sorusu aklımıza geliyor. Bunun iki nedeni olabilir. Birincisi öncelikle Çin'in durumunu

ye sevk etmektir. Bu sayede ilaç şirketlerinin piyasaya sürdükleri ilaçları fahiş fiyatlarla insanlara satmaktır. İlaç şirketlerinin dünya ekonomisinde tuttuğu yeri düşünürsek bunların ne kadar ciddi rakamlar olduğunu da görebiliriz.

durum ve yapılan hamleler başarılı olacak mı? Pek mümkün görünmüyor.

Bu salgından dünya bir şekilde kurtulacak fakat, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, vakalar Türkiye'de de ilk görülmeye başladığında Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın da söylediği gibi, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak demesinin altında ne yattığını anlamak gerekiyor. Onun söylediği burjuva özel mülkiyet sisteminin bir başka evreye geçmesi, sistemin artık böyle yönetilemeyeceğidir. Bunun anlamı şudur; dünyanın üzerinde bir yük olan yaşlı kesimin düzen dışına itilmesi, bu yükün hafifletilmesi, bunun yerine daha genç ve işsiz kesimin ucuz işgücü olarak devreye sokulması ve daha çok üretimle daha çok tüketici kitlesinin yaratılmasıdır.

manyasını yitirme tehlikesi yaşayan ABD, özellikle Çin'e karşı ciddi yaptırımlar uyguladı. Çin'in dünya pazarına hakim olmasının önüne geçmeye çalışsa da bu girişiminde istediği başarıyı elde edemedi. Bu ticaret savaşlarının yaşandığı sıralarda Çin'de çıkan Covid-19 virüsü insanlarda biraz da olsa kafa karışıklığı yarattı.

Bazı kesimlere göre bu durum ABD'nin Çin'e bir operasyonu olarak değerlendirildi. İddianın ne kadar doğru olduğunu bilmiyoruz, fakat bildiğimiz birşey var o da kapitalizmin insanları her şekilde öldürebileceğidir. Çin'de görülen bu salgının dünyaya yayılacağını göremeyenler, durumun sadece Çin'le kısıtlı olduğunu düşünenler, hiçbir önlem almayarak dünyayı büyük bir felaketin eşiğine getirdiler. Virüsün yayılma potansiyelinin insan üzerinden gerçekleştiğini bile bile hiçbir önlem almadılar. Çin'in bir dünya ticaret merkezi olduğunu düşünürsek, bu salgının ne kadar hızlı yayılabildiğini de görebiliriz. Dünyanın birçok ülkesinden Çin'e tica-

kötü gösterip Çin malı ürünlerin satışının azaltılmasını sağlayarak Çin ekonomisine bir darbe vurarak, Çin'in ekonomisini çökertmekti. Bu bir ticaret savaşının parçasıydı. İkincisiyse bu virüsün yayılması ve toplumlar üzerinde bir korku yaratması ve insanların çaresizce sistemden medet ummasının yolunun açılmasıydı. İnsanlar çaresiz kalacak ve sistemin üreteceği ilaçlara veya aşıya talim edecek duruma getirilerek bir kaos ortamı yaratmaktır. Sonraki aşama da insanları yaşamaya çalışan bir sistem olduğunu düşündürme-

Peki durum böyle mi gerçekleşti ve gerçekleşecek, şimdiye kadar olan süreç sistem açısından beklenin tersi olmadığını gösteriyor. Fakat hesapta olmayan, kapitalist sistemde sağlık sektöründe neler olduğunu toplumun önüne seriyor olması. Koca koca ekonomisi olduğunu savunan ülkelerin ekonomilerinin hiç de öyle olmadığını gösteriyor. Bütün ülkelerin öncelikle burjuvaları kurtarma çabaları, halktan topladıkları vergileri büyük işletmelere dağıtmaları, sistemi ayakta tutma çabasıdır. Bu

Bugünkü süreçten çıkıldığında, dünyada işsizliğin artması, yoksulluğun çoğalması ve bununla birlikte ayaklanmaların artması, insanların sistemi sorgulaması ve yeni bir dünya arayışına girmeleri gibi sorunlarda ortaya çıkacaktır. Onların yeni dünya anlayışıyla bizim yeni dünya anlayışımız bir değildir, biz dünyanın ve insanlığın bir sosyalist sistemle işçi sınıfı iktidarıyla olacağını ve bunun da mümkün olduğunu biliyoruz. Evet, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve olmamalı. Tüm iktidarlar işçi sınıfına.

COVID-19 Günlerinde Mevsimlik Tarım İşçileri

Ülkemiz tüm dünya gibi bir salgınla mücadele etmekte. Herkesin bilmediği bir şeyle başlamak güzel. Bunu yeni öğrendik. Yeni şeyleri öğrenerek toplulukları zenginleştiririz.

Bazen bildiklerimizi de hatırlamamız gerekir. Mart 11 tarihinden buyana ekonomik düzende bir boşluk var.

Ülkemiz ihracat rakamları 2019 yılında 180 milyar 468 milyon dolar, ithalat rakamı ise 210 milyar 394 milyon dolar düzeyindedir.

Herkes can derdinde biz neden mal derdindeyiz. İhracat rakamları ile ülke sıralamasında ilk 3 ülke 1 milyar 294 milyon dolarla Almanya, 969 milyon dolarla Irak ve 885 milyon dolarla İngiltere izledi.

Yaklaşık ihracat verilerinin 23 milyar 716 milyon dolar olduğunu söyleyebiliriz. Acaba ülkemizde en çok hangi tarımsal ürünün ihracı yapılmaktadır. Ülkemiz hangi ürünün üretiminde sıralamada önlerde yer almaktadır.

Örn buğdayda 11. Ülkeyiz, Arpada 8. Ülkeyiz, Ayçiçeğinde 7. Ülke, nohutta 5, mercimekte 3 ve kuru fasulyede 22. Ülkeyiz. Patates 15, soğan 6, Kiraz kayısı 1, domates elma da 3. ülke, fındıkta 1., ceviz antep fıstığı 4.

Bu rakamları hatırlattım yeni rakamlar olduğu için dünyada bu ürünlerin en büyük satıcısı bizim ülkemiz. Tarım ülkemizde iş kanununa tabi değildir. Burada çalışan işçiler aile işletmesi sayılır. Sigorta ve güvence yoktur. (tarım Sigortası vardır ancak sorunları çözülmemiştir.) Burada emek mevsimsel göçle göçebe işçilerle sağlanır.

Tarıma verilen desteklerin sözde kaldığı ülkemizde adı kanunlarımızda bile tanımlanamayan işçilerimiz.

Çocuk işçiliğin sömürüldüğü mevsimlik kölelik. Her yıl trafik kazasında hayatını kaybeden en az 100lerle ifade edilen insanlarımız.

Tapulu arazisinden para kazanamayan köyünü terk etmek zorunda bırakılan genç nüfusa karşı çapa, ekim, dikim, hasat, budama ve benzeri işlerde iş gücü ihtiyacını karşılamak için her yıl pamuk, fındık, narenciye, pirinç,

şekerpancarı, tütün, yer fıstığı, mısır vb ürünler için çalışmaktadır. Mevsimlik işçiler çadırlarda yaşamakta ve temel gereksinimlerinden yoksun yaşamaktadır.

Mart -Nisan ayları tarımda seraların bakım ayı tarlaların mevsimsel hazırlanma ayıdır. Bu dönemde yapıla-

yılarak çözülür.(Çözümün gecikmesi kimyasal mücaddeleyi zorunlu kılacaktır.)

Ülkemiz genelinde güneydoğu illerinden gelen ve Çukurova pamuk, yer fıstığı, Antalya bölgesi yazlık ürünlerin ekimleri ile tarıma emek veren mevsimlik işçiler nasıl taşınacak.

mayan tarımsal faaliyetlerin sorunu 1 yıl sonraya yansır.

Biz bu dönem depolanan (görevi depo ve ihtiyaç gereğini saklamak olan ofislerimiz var bu ofisler siyasetten uzak görevlerini yapıyorlar, depolar buğday, pirinç, mısır, fındık, ayçiçeği, zeytin, mercimek, nohut, vb ürünlerimizle doludur)

Haziran öncesinde patates, soğan için çadırlar açılmıştı. Stoklar depolarımızdan gelmiştir.

Sebze tüketiminin çok olduğu ülkemizde domates gibi yazlık dediğimiz ürünlerin ekim ve dikim zamanı bu aydır.

Bu ürünler aynı zamanda önemli ihracat kalemidir. Mevsim aynı zamanda ağaçların korunması için ilaçlama, budama, bir ay sonra ise seyreltme işlemleri ile yoğun bir döneme girer.

Tarımsal hastalıkların zararlılarının yaşam alanlarının temelini oluşturan at mücadelesi de yine nisan ayları içinde zamana ya-

Bu işçilerimiz aynı evde yetişkin çocukları ile kalmak zorunda bırakılmakta bu sorunları yıllardır çözülememişken corena ile nasıl seyahat edecekler.

Tuvalet, yatma yerleri, hijyen sorunları, çadır da yaşatılmaları kültürü artık terkedilmeli diye bağırırken, onlar tarladan tarlaya traktör kasasında kucak kucağa istismar edilerek götürülmesin, kamyon kasalarında taşınmasın naralarıımız duyulmazken Corona ile mücadele etmek nasıl olacak.

Ülkemizde mevsimlik tarım işçileri sorunu büyüktür çok yönlüdür.

Tacizden, istismara, iş cinayetinden çocuk emeği sömürüsüne, çocukların eğitimden uzak tutulmalarına kadar uzanmaktadır.

Ben bu konuya girince kayboluyorum. Çünkü her hangi bir çalışan değil. Konuyu pandemi üzerinden değerlendirmeye devam edersek;

Mevsimlik tarım işçilerimiz Bakanlık kararı ile belirlenen kurallarla taşınmalı.

Çalışma alanları muhtarlıklar üzerinden kontrol edilmeli, Bu alanlarda çalışanlar sokağa çıkma yasağı dâhilinde olanlar olmamalı, Her bir çalışana ait ekipman ve alet kişiye özgü olmalı, kişi dışında kullanılacaksa dezenfekte edilmeli, eldiven, maske, gere-

kirse önlük verilmeli, öğünlerde meyve tüketimine olanak sağlanmalı, yemek için ayrı ve temiz bir yer oluşturulmalı,

Kişisel temizlikleri için uygun alanlar oluşturulmalı,

(İnsandan hayvana veya bitkiye geçişler tespit edilmedi, ama dışkı ile geçiş tarımda sulama için sorundur dikkatten kaçmamalı.) sulama, bitki materyalleri (fide, tohum, hasat edilmiş ürün) gübre ve ekipmanların olduğu yerlere yakın yerlerde işçiler barındırılmamalı,

Herhangi bir hastalık görülmesi durumunda 14 gün izolasyon uygulanmalı,

İşçilerimiz ekim alanlarına giderken alana yakınlarsa yürümeli yoksa sosyal mesafe kurallarına uygun olarak taşınmalı,

Tarla ve bahçede sıra üzeri çalışma ile çalışmaları gerekir ürün ekiminde sıraya ekimde veya çapada belirli mesafe korunmalı.

Sınıfın Gündemi...

Tuzla Tersanesi'nde Çalışan İşçiler Ölümle de Savaşıyor!

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu, Covid-19 salgını sonucunda Tuzla Tersaneleri'nde yaptığı gözlemler sonucunda hazırladığı raporu yayınladı. Bu rapora göre Tuzla Tersanele'i'nde çalışan yirmi bin işçinin 53'ünde virüs tesbit edildiği, fakat yan yana çalışılan bu işyerlerinde hiç bir önlem alınmadığı anlaşıldı!

Rapora göre tersanelerin durumu şöyle:

Desan Tersanesi: 15 işçi de virüs tespit edildi. 4 işçi yoğun bakımda, 11 işçi evde karantina altında tutuluyor. Tersane vakaların tespit edilmesinden sonra 14 gün çalışmaları durdurdu. 14 günlük sürenin dolması ile 13 Nisan da tekrar iş başı yapıldı.

İstanbul Tersanesi: 1 Mühendis ve 1 tekniker ile 3 taşeron işçisinin kovit-19 testleri pozitif çıktı. Çalışmalarına verilen bir hafta aranın ardından 13 Nisan tekrar iş başı yaptırıldı.

Sedef Tersanesi: 3'ü kadrolu, 4'ü taşeron 7 işçisin testleri pozitif çıktı. İşçilerin 4'ü hastanede, 3 evlerin de tedavi görüyor. Tersane çalışmalarına ara vermedi çalışmalar devam ediyor.

Gemak Tersanesi: 1 işçi de virüs tespit edildi. Tersane çalışmaya devam ediyor.

Selah Tersanesi: 1 işçi de virüs görüldü

Kuzeysitar Tersanesi: 7 işçi de virüse rastlandı. 4 işçide

ise belirtiler olduğu için test yapıldı sonuçları bekleniyor. Tersan tersanesi: 17 işçi de virüse rastlandı.

Burjuvazi, sokaklarda yanyana gelen insanlara evde kalın telkşnlerinde bulunup, uymayanlara cezalar yağdırırken, İşçi Sınıfına ölümüne çalışmayı öneriyor, işleri bitince de açıktan ölüme yolluyor... işten çıkarmalar ve ücretsiz izinlerle!

Maden İşçileri Ölümle Burun Buruna!

Soma Maden Ocaklarında Koronavirüs vakaları her gün artmasına rağmen, işler durdurulmuyor! Yüzlerce maden işçisinin katledildiği Soma katliamının acıları dinmemiş-

ken, yeni bir katliama doğru gidişe seyirci kalınıyor! Salgın nedeniyle ölümlerin yaşanmaması için, bir şeyler yapmak lazım!

Ev İşçilerinin Corona Dramı

Ev İşçileri Dayanışma Sendikası(E-vid-Sen)'nin söylemlerine göre en zor durumda olan kendi iş kollarında olanlar. Belirli bir kuruma bağlı olmadan çalışanların zaten işleri sonlanmış ve gündelik işlerin tek tük çıkıyor olması işçilerin açlığa mahkum

hapsediliyorlar. Çalışmasalar bir dert çalışsalar ayrı dert! Elbette diğer insanlar gibi, ev işçilerinden de coronavirüse yakalananlar; evlerini ve iş yerlerini temizlediği patronlarında olduğu gibi! Ama yemekler bile kapı altından verilen işyerleri olduğu söyleniyor.

olmasını sağlamak üzere. Belirli bir şirkete bağlı çalışanlar ise baskı altında çalışıyorlar.

Hatta haftalık izinlerinde bile "bize virüs bulaştırırsın" denilerek evlerine gönderilmeyip, bir odada adeta

Kısacası ev işçilerinin toz bezinden farklı görmeyenler var; bu virüslü dönemlerde bile. Ama onlar iş buldukları için seviniyorlar hala. Pisliğini temizlemesini beceremeyenler, insanları bu günlerde bile aşağılamaktan geri durmuyorlar!

159 İşyerinde 855 İşçiye COVID-19 Tanısı Kondu!

Green Park Otel Patronundan Maaş Yerine Küfür

Koronavirüs günlerinde turizm otelcilik sektörü işçilerine yapılan eziyetin sonu gelmiyor. “İyi günde” işçilere sürekli “hepimiz aynı gemideyiz” diyen patronlar bu en zor günlerde “batan gemiyi ilk terk eden fareler olur” misali işçiye arkadan hançerliyor. En yüksek risk grubunda olmalarına rağmen turizm işçilerinin korunmasına yönelik hiçbir önlem alınmaması, deneme süresinde olan işçilerin derhal işten çıkarılması, diğerlerine aceleyle ücretsiz izin dilekçeleri imzalatılması patronların işçileri insan yerine koymadığını açıkça göstermiyor mu? Yukarıda saydığımız listeye şu günlerde işçi ücretlerini yatırmama suçu da eklendi. Green Park Otel patronundan söz ediyoruz. Taksim-Talimhane bölgesinde bulunan Green Park Otel işçilerinin banka hesaplarına bu ay maaşları yatırılmadı. İşçiler maaşlarının ne olduğunu sormak için muhasebeyi aramak zorunda kaldılar. İşçiler

aramasa muhasebenin onları arayacağı, bir açıklama yapacağı yok. İşçilere hak ettikleri maaşların niye yatmadığını sormak zorunda bırakıyorlar, dilenci muamelesi yapıyorlar. Muhasebecinin verdiği yanıt ilginç: “Ne yapayım, patronu arıyorum, ‘işçiler maaşlarını soruyorlar’ diyorum, küfür ediyor!”

Ne diyelim, ar dünyası değil, kar dünyası. Zaten bu, otel patronunun ilk sabıkası değil. Daha önce, uzun süreden beri otelinde çalışan 20 işçiye kıdem tazminatları fazla tutmasın ve çalışmaya başladıkları süre sıfırlansın diye işten istifa ettiğini belirten bir belge imzalatılıyor, sonra “güya” onları tekrar işe alıyor. “Güya” diyoruz çünkü 170’i ara-

yıp işsizlik ödeneğinden yararlanmak isteyen bu işçilere “siz kendi isteğinizle işten çıktınız gözüktüyor, bu yüzden ödenekten yararlanamazsınız” diyor. Kısacası, işçiler resmi olarak işe alınmamış, dolandırılmışlar. Bu patronun bir başka özelliği, işçi ücretinin asgari ücret kısmını bankadan, geri kalanını birkaç gün sonra elden vermesi, yani yasadışı biçimde sigortaları asgari ücretten yatırması, işçilerin emekliliğinden de çalması. Green Park Otel patronunun “portföyü” burada da bitmiyor. Beyefendinin bir başka özelliği işçileri dövmesi. Bahanesi de hazır: Şeker hastasıymış, kendine hakim olamıyormuş. Otel şu anda açık. Ama 45 kişilik kadrodan sadece birkaçı fiili olarak çalışıyor. Geri kalanlar ücretli izinde ve geri kalanları ücretsiz izne çıkarmaya çalışıyorlar. Kısa çalışma ödeneği almak zor ve uzun sürüyor. İşte Green Park Otel patronu böyle bir ortamda, işçilerin nasıl geçineceğiyle zerre kadar ilgilenmeden maaş ödemelerini durduruyor. Green Park Otel işçileri bu konuda sessiz kalmayacaktır. Patronları bu kadar cesaretlendiren

nedir? İşçilerin örgütsüz olmasıdır. Bir milyon kayıtlı (bunun iki katından fazla da kayıtsız) işçinin bulunduğu bir sektörde sendikalara üye turizm işçisi sayısı sadece 36 bin. Bu sayı yetersiz. Üye oldukları sendikalar da sarı sendika.

“Koronavirüsten sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” diyor. Bu durum en çok turizm-otelcilik sektörü için geçerli. Pek çok otel kapanacak. Yüzbinlerce işçinin işsiz kalması söz konusu. İşini kaybetmeyenlere de eskiden yaptığı işin birkaç katı yaptırılacak, kayıt dışı çalışma alıp başını gidecek. Biz işçiler olarak birleşmeyi öğrenene kadar her şey sürekli daha da kötüye gidecek.

Sınıfın Gündemi...

Karantinadaki İşçiler İşten Çıkarıldı

Antalya Manavgat’ta Yörükali Turizm İnşaat Petrol Şirketi’nde çalışan işçiler 8 Nisan 2020 günü Covid-19 testine tabi tutulmuş, pozitif çıkmalarına rağmen şirket yetkilileri işçileri çalışmaya zorlamıştı. Bunun üzerine sağlık bakanlığına başvuran işçiler karantinaya alındı. Karantinaya alınan işçilere patronlar, SMS ile işten çıkarıldıklarını bildirdiler! Böylece işçilerin, hasta hasta çalışmadıkları için hiç bir hakları verilmeden işlerine son verilmiş oldu! Aynı yörede aynı koşullara maruz kalan işçilerin olduğu söyleniyor!

Mevsimlik Tarım İşçileri "Evde Kal"amıyor!

Koronavirüs salgınının ne kadar süreceği belli olmaması en çokta mevsimlik tarım işçileri ve yoksul köylülerin sorununu belkide! Yoksul köylüler, verimi düşükte olsa, gittikçe daralan topraklarını işlemedikleri sürece aç kalmamaları için hiç bir güvence ve neden yok. Onun için “evde kal” çağrıları onlar için hiç bir anlam ifade etmiyor! Mevsimlik tarım işçileri içinse, hiç bir anlam ifade etmemenin yanında, devlet hiç bir ek tedbir almadan işçilerin oradan oraya sürüklenmelerini izliyor. Hatta özendiriyor “bu yıl daha fazla çalışın, aksi takdirde biz aç kalırız, ama koşullarınız eskisinden daha kötü olacak, çünkü krizin yükünü

siz çekmek zorundasınız” deniliyor! Hadi diyelim, tarlada çalışırken maske takıp, yüzlerini birbirlerine dönmelerini engelledik; derme-çatma çadırlarda onlarca kişinin yatması konusunda ne düşülüyor acaba? Çeşmeden akan su, ellere sürülecek tezenfektan, tuvalet kağıtlarının kaliteleri ve bol kolonyalar konuşulurken; tarlada çalışanların olmayan tuvaletleri, bilmem kaç km. den getirilen bidon suları, dezanfektanı bırakın sabuna hasretlikleri, kağıdı geçtik ellerini silecekleri temiz bezleri nasıl sağlayacak yetkililer? Demek ki, basın yayın organlarındaki virüs haberleri ve kamu spotu olarak sunulanlar, başta mevsimlik tarım işçileri olmak üzere yoksul köylüler ve İşçi Sınıfı için değilmiş!

Bir İşçiden Haber Var: Turizm Sektöründe Her Şey Bildiğiniz Gibi

Oteller, lokantalar, çay bahçeleri, kafeler, spor salonları, tiyatro ve sinema salonları kapandı. Peki ya buralarda çalışan işçiler? Büyük işletmelerden başlayalım. Ama önce şimdiye kadar neydi bu insanların durumu. Ne yapıyorlardı, oraya bir bakalım. Kendisini işçi olarak görmeyi yeni yeni öğrenen insanlar aslında bu sektörde çalışanlar. Kimisi yazları ailesine katkı olsun diye

kadar da kayıt dışı) işçiye sahip sektörde 12 sendikanın 36632 üyesi var son istatistiklerde. Bu üyelerden AKP ve MHP nin HAK-İŞ ve TÜRK-İŞ e CHP nin DİSK e bağlı sendikalara göz yumduğu üyeleri çıkarsak elde pek bir şey kalmıyor. İcazeten 'örgütlenen' yerlerde de mücadele verildiği pek inandırıcı olmuyor. Dolayısıyla işçiler örgütsüz olmakla birlikte ya geçici olarak

belki de bir faciayı önledi. Çünkü müşterisiz kalana kadar çalışanlarına önlem alan işletme olmadı. Bu durum daha önceki salgınlarda da 'misafirlerle tokalaşmayın' önlemiyle sınırlıydı. O da sanırım müşterilerine bulaşmasın diyeydi sanki. Çok uluslu marka bir otelde testi pozitif çıkan bir hasta olması sonrası otel aceleyle kapanıyor durumu işçiler kamuoyuna duyuruyor. Daha sonra bu otelin işyeri

rektiğini öğrenince vazgeçti ve ücretsiz izin formlarını işçilerin önüne koydu. Bu durumlarda ilk refleksi işçi atmak olan patronların, elini kolunu işçi atarsa çeşitli teşviklerden yararlanamıyor, kısa çalışma ödeneğine hak kazanamıyor olması bağladı. Tabi turizmde azınlıkta olan ücretsiz izine hak kazanma durumu diğer sektörlerde de farklı olmadı. Yine patronların imdadına devlet yetişti. Kısa çalışma ödeneği reddedilen veya bittiğin de ücretsiz izinlere karşı direnç oluşturmuş işçilere 'ücretsiz izin desteğiymiş gibi gösterilerek patronun insiyatifiyle ücretsiz izine çıkarma yasallaşarak bir darbe daha oldu.

Aslında ne kadar süreceği belli olmayan ve her geçen gün tablonun daha kötü olduğu bu dönem geçince de turizm sektörü için durum düzelmiş olmayacak. Yıllık ortalama 30 milyon turist girişi olan sektör doksanlı yıllara döner gibi. Yani 3-3.5 milyon turistle kalır. İstanbul ve benzeri büyük şehirlerde business denilen büyük (sermayeli) otellerin dışındaki işletmeler kapılarına kilit vuracaktır. Akdeniz ve Ege'de de tersi bir durum söz konusu olacaktır. Küçük işletmeler ayakta kalıp büyük olanlar batacaktır. 2000-3000 kişilik tatil köylerinin aynı ortak alanlara, aynı havuzlara binlerce insanı doldurması tercih edilmemelerinin başlıca sebebi olacaktır. Otellerin dışında kalan yerler zaten hep kayıt dışı çalıştırma merkezleri olmuştu. Buradan bize düşen işsizlik. Kapatılan her işletme işsizler yarattığı gibi, açık olanlarda minimum sayıda işçi çalıştırarak (birkaç kişilik işi bir işçiye yaptırarak) doksanlardaki gibi kayıt dışı işlerin merkezi olacaktır. Gerekçeleride ayakta kalmak.

Yine çalışanlarına 'aileyiz' yalanlarıyla. Halbuki tam da şimdi aile olduklarını gösterme zamanıyken, evlatlıktan reddettiler işçileri. Patronların öncelikli derdi kar etmek. Sonraki derdi daha fazla kar etmek. Bu onların sınıfsal karakterine uygun. İşçinin de tek derdi mücadele etmek olacak her şeye karşı. Ama bunun için örgütlü olmasının gerektiğini bilince çıkarır ve örgütlenirse her şey bildiğimizden farklı olur. Yoksa diğer sektörlerden farkımız yok ve olmayacak. Her şey bildiğiniz gibi...

başlamış. Bazıları üniversitede okurken harçlığını çıkarmak için. Bazılarıysa mezun olduğunda iş bulamadığı için girmiş çalışmaya başlamış ve başka bir iş bilmez olmuş. Az bir kısmıysa okulunu okumuş da girmiş. Girmiş ama çok geçmeden pişman olmuş. Basında yabancı devlet başkanlarından medyatik sanatçılara, çok ünlü ve çok paralı insanları konuk eden, çok yıldızlı oteller. İçeriye girdiğinizde ortam büyüleyici. Bir de size gülümseyen işçiler var.

Çok mutlu görünen. Ama emin olun sadece mutlu görünmesi çalışabilmesinin ilk koşulu olduğundan. Aldıkları maaşlar asgari ücret veya biraz üzerinde olan başka hiçbir hakları olmayan işçiler onlar.

Asgari ücretin üzerinde alan işçilerin de genelde sigortaları asgari ücretten yatırılır. Elden para veren patron, işçilerin emekliliğinden de çalışıyor. Kendilerini bu işi geçici olarak yapıyor gören işçilerin bir birlikleri de yok denilebilir. 12 sendikası bulunan 1 milyon kayıtlı (en az iki katı

bu sektörde olduğunu sanmak-tayken başka iş yapma şanslarının kalmadığını çok geç görüyorlar. Ya da verilen üniformanın yaptığı etkiden mi olsa kendini işçi görmeyen asgari ücretle çalışıp 11 bin liraya aldığı iphone ya da kredi kartıyla gittiği tatilin taksitini ödeyen insanlar olması patronların sömürsünün önünde engel bırakmamış. İşten atılmak her zaman güncel olan sektörde doksanlardan beri var olan vasıfsızlaştırma sayesinde turizm işçisinin aynı işyerinde çalışma ortalaması üç yılı bulamamaktadır.

Akdeniz ve ege yazlık bölgelerinde durum daha da kötüydü hep. Yazları 12/16 saat çalışan işçiler, kışları işsiz. Kıdemleri birikemediği için gelecek umutları da hayalden ileri olmuyordu. Aralık ayının sonundan itibaren Çin'de görünen Covid-19 aslında o günden beri oradan seyahat eden bütün insanların gittiği ülkelerde tehdit. Gittikleri yerlerde otellerde kaldıkları düşünülürse, turizm işçileri hastalığı ilk kapma riskindeki grupta olmalı. Sektördeki çalışanların genç oluşu

hekimi başka bir uluslararası zincir otelin de işyeri hekimi olarak görevine devam ediyor. O otelin yiyecek içecek müdürünün de test sonucu pozitif çıkıyor. Bulaştırmanın işyeri hekimi olduğu yine işçiler tarafından kamuoyuyla paylaşıldı. Patronlardan inkar geldi. Oteller kapatıldı. İşçiler için deneme süresinde olanları, artık işsiz. Geri kalanlarına aceleyle ücretsiz izin dilekçeleri imzalatıldı. Panik havası da oluştuğu için büyük çoğunluğu imza atıp evlerine gitmek istedi.

Aksi halde ya atılacaklarını ya da çalışacaklarını düşünüp çekindiler imza atmamaktan. Çok az bir kısmı ya kendi örgütlülüğünden ya da çevrelerindeki örgütlü insanlardan dolayı imza atmamaya idari izinli olarak ücretsiz izinden kurtuldu. Bunların bazılarında da işçiler çeşitli tehditlere maruz kaldılar. Aşağı yukarı bütün otellerde durum böyleydi. Restoranlar cafeler barlar vs zaten kanuni yürüyen bir şey yok. Bazı oteller belli sayıda otellerini sağlık sektörü çalışanlarına açtı. Bunlarda biri de İzmit'teydi sonra bu işi parasız yapması ge-

Burjuvazi Bu Kez COVID-19 İle Saldırıyor

İşçi sınıfının mücadele tarihi üç yüzyılı buldu. Sermaye sahipleri sınıfı yani kapitalistler yani burjuvazi üç yüzyıldır işçi sınıfına saldırılarını sayısız ve sınırsız araç ve yöntemle sürdürdüler halen de sürdürüyorlar.

Burjuvazi kendi yarattığı krizin sonucu olan yoksulluğu işçi sınıfına yükledi, yüklüyor.

öldürdüler. 1886 Mayıs'ında Chicago'da 8 saatlik işgünü için greve çıkan yüzbinlerce işçiye saldırdılar, vurdular, öldürdüler. İşçi önderlerini astılar.

Mart – Mayıs 1871'de Paris'te Fransız ve Alman burjuvazileri elbirliği ile çetelerini, polislerini, ordularını Paris Komünü'ne saldırttılar. Katliam yaptılar.

Covid-19 salgınının yükünü de işçi sınıfına ve yoksul halka yıkıyor.

Bu salgınların temel nedeni sermaye sahiplerinin kar hırsıyla işçilerin işsiz, havalandırmasız, sağlıksız fabrika binalarında yığınlar halinde 12-15 saat çalıştırılmasıdır. Bir diğer nedeni yine kapitalistlerin kar hırsları ile çıkarttıkları işgal ve paylaşım savaşlarında milyonlarca asker

ile birlikte çökmüştür. Burjuvazi ve sosyal olan olmayan bütün devletleri iş işçi sınıfının, yoksul halkın yaşam hakkı ile sınırsız, doyumsuz kar hırsları arasında tercih yapmaya gelince “ekonominin çalışır durumda olmasının toplum açısından zorunluluktan dolayı” işçilerin, yoksulların yaşamlarını feda etmekten çekinmemektedirler.

1 Mayıs'ı bu yıl burjuvazinin Covid-19 saldırısı altında yaşıyoruz.. İşçi sınıfının deneyimi bize gösteriyor ki krizlerin, savaşların, felaketlerin, salgınların sona ermesi ancak üretim araçlarının, sermayenin mülkiyetinin toplumun yüzde biri bile olmayan kapitalistlerin ellerinden alınması ile mümkündür. Ve yine kapitalistlerin mülklerinin ve mülkiyetlerinin kayıtsız şartsız koruyucusu devletlerinin ortadan kaldırılması ile mümkündür.

Yine deneyimlerimiz bize gösteriyor ki insanca yaşanabilecek bir toplum düzeni ancak işçi sınıfının bilimsel sosyalizmi rehber edinmiş öncü örgütlenmesi ile olanaklıdır.

Yüzyılı aşkındır tüm 1 Mayıs'larda haykırdığımız gibi 2020 1 Mayıs'ında da işçi sınıfının özlemi ve insanlığın kurtuluşu olan sosyalist toplumu kuracak örgütlenme kararlılığımızı haykıralım:

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık,

Gelecek mutlaka sosyalizm,

Yarını bugünden kuracağız,

O bizim tarihimiz olacak.

İnanç ayrımcılığı, etnik ayrımcılık, ırk ve cinsiyet ayrımcılığı, hayat tarzı tercihleri ayrımcılığı ve bu ayrımcılıklar üzerinden yarattığı çatışmalar ile saldırdı, saldırıyor. Çeteleri, polisleri, militerleri ve para militerleri; kanun, yargı, kararname, emir ve emirnameleri ile yani devletleri ile saldırdı, saldırıyor.

1750'lerden beri kapitalistler karlarını katlamak, sömürlerini derinleştirmek için silahlı, yangınları, salgınları, ölümleri ile saldırıyorlar.

8 Mart 1857'de, 25 Mart 1911'de New York'ta hak mücadelesi veren kadın tekstil işçilerine çeteleri, polisleri ile saldırdılar, yaktılar,

1 Mayıs 1977'de İstanbul'da, Taksim'de hak ve taleplerini haykırmak için toplanan beş yüz bin işçinin üstüne burjuvazinin çeteleri, polisleri ateş açtılar. Katliam yaptılar.

Bütün bu sınıfsal mücadele yüzyıllarında burjuvazi silahlı, silahsız saldırılarının yanında doğal felaketleri ve salgınları da işçi sınıfına karşı kullandı.

Burjuvazi 1700'lerin, 1800'lerin veba salgınlarını; 19, 20 ve 21. Yüzyılların on milyonların ölümüne yol açan kolera, sarı humma, tifo, tifüs, çiçek, kızamık, verem ve grip, influenza, HIV, corona salgınlarının yükünü, ölümlerini işçi sınıfına yıktığı gibi

gencin ve çocuğun kırlalarda, siperlerde sağlıksız koşullarda, gıdasız ve ilaçsız yıllarca tutulmalarıdır. 1918 influenza salgınında ölen yaklaşık 50 milyon insanın büyük çoğunluğu asker gençlerdi.

Salgınların günümüzde belirginleşen bir nedeni de yine kapitalistlerin kar hırsının yarattığı sağlıksız kentleşme, kentlerde aşırı yoğun nüfus yığılmaları; kentlerde ve sanayi bölgelerinde uzaydan bile görülebilen hava kirliliğidir.

Bütün tarihi salgınlar ve en son Covid-19 salgını göstermiştir kapitalist devletlerin en gelişmişleri dahil tümünün sağlık sistemleri hastaneleri, laboratuvarları, ilaç tekelleri

Lenin 150 Yaşında!

LENİN, Yaşadı!

LENİN, Yaşıyor!

LENİN, Yaşayacak!

Çünkü O, insanlığın en büyük, en insanca, en görkemli hayalini(komünizmi) örgüt olarak, kavga olarak, devrim olarak ve yaşanası bir özgür toplum inşa ederek gerçeğe dönüştürmemin yolunu açtı;

Lenin, yaşıyor ve yaşamaya devam edecek;

... çünkü; O bize gösterdi ki;

Kapitalist-emperyalist haydutların, onların işbirlikçilerinin, onlara uşaklık eden politikacıların yol açtığı sömürü, yoksulluk, yolsuzluk, sefalet, baskı ve zulümden başka, savaş ve ölümden başka, doğayı ve doğal yaşamı talandan... başka ve onların gerçekleri gizleyen ve insanlara hayaller

satan yalanlarından başka insanlığa verebileceği olumlu hiçbir şey yoktur.

İnsanlığın tek kurtuluş yolu; sömürü ve sınıfların ortadan kaldırıldığı, sınırların anlamını yitirdiği, barış ve özgürlüğün doyasıya yaşandığı, insanın bedensel-duygusal-düşünsel bütün potansiyelinin çok yönlü olarak son sınırına kadar serpilip çiçeklendiği bolluk içinde özgür bir dünya inşa etmektir.

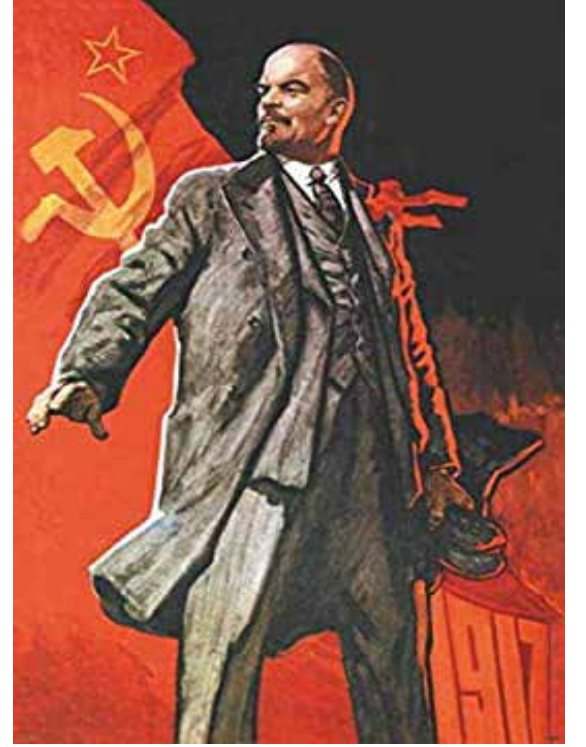
Ve Nâzım'ın dediği gibi:

“...komünizm

sonsuz hayattır,

sonsuz gençliktir,

sonsuz bahardır.”

24 Nisan 1915

İnkâr, tehcir, imha, soykırım, özür, kabul, çekince, ikircim, titrek siyaset ve gerçeklik gölgesinde asırlık bir konu. Bir halkın, yerleştiği olduğu coğrafyada, planlı olarak kırım. Yani Ermeni soykırımının ezber bozan tarihi 24 Nisan 1915.

İlk yığinsal katliamın üzerinden 105 yıl geçmiştir. Bir asırı geçen bir süredir hafızalarımızdan, tarihimizden, tanıklığımızdan gizlenmeye çalışılan bu felaket, bir devlet marifetidir.

Sahi 105 yıl önce ne olmuştu? Arşiv adı verilen toplu mezarlığa defnedilen katliam günce-sinden kaçımız haberdardık?

Ermeni sorunu bizim için her 24 Nisan'da yılda bir kez gündeme gelen dış mihrakların bir tahriki sorunu değil miydi? Yüzde doksan dokuzu Türk ve Müslüman olan bu cennet topraklar da etnik sorunlar, etnik temizlik hareketleri olur muydu hiç?

Biz ki işgal ettiği topraklardan geçerken, bahçeden izinsiz aldıkları meyvaların yerine altın keseleri bağlamış, kahramanlıkları ve yiğitlikleri dünyaca bilinen bir ırkın evlatlarıyız; nasıl olur da bir halkı dere boylarında, çöl ortalarında, sıcacık odalarında, sofralarının başında, tarlalarında, atölyelerinde, ana karnında kalleşçe

katledebilirdik ki? Aramızda yaşamalarını ırkımızın misafirperverliğinden kaynaklanan bir hoş görü ile devam ettiren isimleri farklı, dinleri farklı, dilleri farklı olanlar da vardı ama onlar tarihin bize emanetiydi ve biz bu emaneti engin bir tevazu ile koruma altına almıştık. Doğu da bir yerlerde kendilerine Kürt

diyen Şakiler de zaten eşkıyalığı meslek haline getirmişler ve dış mihrakların özellikle bizi çekemeyen düşman komşularımızın aleti olmuş, sonradan Türklüklerini unutmuş çapulcular değil miydi?

Bu toprakların kadim halklarından Ermeniler misafir miydi? Ermeni bahçelerinin

dallarına altın keseleri bağlamak yerine bizzat Ermenilerin bedenlerini sallandırdığımız yanlış mı peki? Kanıtlarıyla, korkmadan, cesaretle kabul edilmesi için kaç yüzyıl geçecek acaba?Arap çöllerine sürdüğümüz, aklıktan susuzluktan ölsünler diye oralarında mezarlarını kendilerine kazdırdığımız bir halkın he-

altındaki saldırgan milliyetçiliği yeterince açıklıyor:

“Benim düşüncem şudur; herkes, dostlar, düşmanlar ve dağlar, bu ülkenin efendisinin Türkler olduğunu bilmelidir. Saf Türk olmayanların, Türk anavatanında sadece bir tek hakları vardır: hizmetkâr olma hakkı, köle olma hakkı. Biz dünyanın en özgür ülkesinde yaşıyoruz ve bu ülkenin ismi Türkiye’dir. Milletvekillerinin en gizli düşüncelerini bile daha açık bir şekilde ifade edebilecekleri başka bir yer yoktur. Bu nedenle düşüncelerimi gizleme gereği duymuyorum.”

O günden bugüne burjuvazinin söyleminde değişen bir şey olmadı:

Ya sev, ya terk et!

...ve bugün 24 Nisan 2020’de, akla, vicdana ve bu coğrafyanın kadim halkı Ermenilere, tek başına özür borcu değil soykırımı kabul ettirme sorumluluğumuz var. Halkların her türlü asimilasyon, inkar, imha ve katline karşı yan yana durma zamanı. Karşımızda ise, topyekün tek ulus, tek devlet şiarı ile varlığını korumlayan egemenler var.